

Στὴν Θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν (Μελέτιος Καλαμαρᾶς Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



Ὅταν δέν βλέπομε τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ

Ὁ μέγας Ρῶσος συγγραφέας, ὀρθόδοξος χριστιανός, ἀπό τούς σοφότερους ἀνθρώπους στόν κόσμο, Θεόδωρος Ντοστογιέφσκι, λέγει:

«Ἡ ζωή, ἐδῶ στή γῆ εἶναι Παράδεισος. Μόνο πού οἱ ἄνθρωποι δέν τό ξέρουν ἢ δέν θέλουν νά τό καταλάβουν».

Τί θέλει νά πεῖ;

Ἔχομε τόσα καλά. Πολλά καλά. Ὁ καθένας πολλά. Ὅλα δῶρα καί εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ. Τά ἔχομε, μά δέν τά βλέπομε. Δέν ψάχνομε νά τά δοῦμε. Νά τά φέρομε στό νοῦ μας. Νά τά συνειδητοποιήσομε.



Καί συμβαίνει νά μήν ἔχω κάτι καί ἡ στέρηση του, μοῦ δηλητηριάζει ὁλόκληρο τό νοῦ καί τήν καρδιά. Καί θεωρῶ τόν ἑαυτό μου χωρίς αὐτό «τό κάτι», πού μπορεῖ νά εἶναι ἕνα τόσο δά πραγματάκι, δυστυχημένο. Ἀποτέλεσμα; Καταντῶ ὅλο γκρίνια, παραξενιά καί ιδιοτροπία στήν ἐπικοινωνία μου μέ τούς ἀνθρώπους καί δέν διστάζω νά γογγύζω κατά τοῦ Θεοῦ.

Ἄμαρτίες μεγάλες!

Ὅχι γκρίνια. Προσευχή.

Κάθε πρωτοχρονιά, ἐπικρατεῖ τό ἔθιμο, νά ἀγοράζομε δῶρα γιά μικρούς καί μεγάλους. Σέ κάποιο τόπο, συνήθιζαν νά βάζουν τά δῶρα στά παπούτσια ἢ στίς κάλτσες τῶν ἀγαπητῶν τους. Βέβαια, τίς παλαιότερες ἐποχές, ἐκεῖνοι πού δέν εἶχαν παπούτσια, τό μεγαλύτερο δῶρο πού σκέπτονταν γιά τά παιδιά τους ἢ γιά τόν ἑαυτό τους, ἦταν ἕνα ζευγαράκι παπούτσια, ὁπότε τά παιδάκια στήν καλύτερη περίπτωση, θά εὔρισκαν σάν δῶρο τους, τά ἴδια τά παπούτσια.

Γιά φαντασθεῖτε, ἕνας ἄνθρωπος νά ψάχνει τό παπούτσι του καί τήν κάλτσα του, νά βρεῖ μέσα μιά καραμέλα ἢ ἔστω κάποιο παιγνιδάκι. Καί ἅμα δέν τά βρίσκει, νά ἀρχίζει τήν γκρίνια καί νά μή θυμᾶται ὅτι μέσα σ' αὐτά τά παπούτσια, βάζει κάτι πολύ πιό πολύτιμο. Τά πόδια του.

Ὅμως, ὑπάρχει κάτι πολύ πιό ἀνώτερο καί πιό ὁμορφο ἀπό τά πόδια. Τά μάτια μας.

Όταν θέλουμε νά προστατεύσουμε κάτι τό πολύ σπουδαῖο λέμε: «Νά τό προσέχεις σάν τά μάτια σου». Ἄν μᾶς ρωτήσουν:

«Τί προτιμᾶς νά χάσεις; Χέρι, πόδι ἢ τά μάτια σου;»

Τό χέρι καί τό πόδι, θά πείς.

Τά μάτια μας νά εἶναι καλά.

Διηγεῖται ἕνας κληρικός:

Στήν ἐκκλησία πού ἤμουν, ἔψαλλε κάθε Κυριακή ἕνας ἐντελῶς τυφλός. Μά πῶς ἔψαλλε; Ἀριστουργηματικά. Καί τίς λέξεις τίς ἔλεγε καλύτερα ἀπό ἐκείνους πού βλέπουν. Ὁλοκάθαρα! Μέ ὅλο τους τό νόημα. Μέ τά δάκτυλά του, ψηλαφοῦσε ἕνα εἰδικό βιβλίο γιά τυφλούς καί διάβαζε. Ἦταν δέ τόσο εὐσεβής, πού τά ἔλεγε μέ τέτοιο πόνο καί κέφι, πού δέν χόρταινες νά τόν ἀκοῦς.

Όταν κουβεντιάζαμε, ἔλεγε:

«Δόξα νάχει ὁ Θεός, πού μοῦ ἔχει δώσει τό ἐσωτερικό φῶς καί Τόν βλέπω. Καί πιστεύω. Δέν εἶμαι δυστυχημένος. Εἶμαι εὐχαριστημένος πού ἔχω τά μάτια τῆς ψυχῆς μου ἀνοικτά καί μπορῶ νά διαβάζω τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ, νά τόν κατανοῶ καί νά πιστεύω στόν Κύριο».

Πρῶτα, πρέπει νά ἀναζητοῦμε καί νά «διαβάζομε» τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά μᾶς! Πρῶτα, νά προσπαθοῦμε νά τήν κατανοοῦμε. Μετά ὅτιδήποτε ἄλλο.

Πρῶτα, νά κυττάζομε τόν ἑαυτό μας, νά δοῦμε τί ὄμορφο μᾶς ἔχει δώσει ὁ Θεός, πόσα ὄμορφα δῶρα Του ἔχομε ὁ καθένας μας. Μετά νά κυττάζομε ἄν εἶναι κάτι πού μᾶς λείπει. Τίποτε δέν ἐμποδίζει νά προσπαθοῦμε νά διορθώσομε τήν ἔλλειψή του. Νά τό ἀποκτήσομε καί ἐκεῖνο.

Μά ὄχι μέ γκρίνια καί μαυρίλα στήν ψυχή καί γογγυσμό, ἀλλά μέ τίς καλές μας προσπάθειες, μέ τήν καλή μας ἐπικοινωνία μέ τούς ἀνθρώπους καί μέ τήν πιό καλή ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό.

Δηλαδή μέ τήν ταπεινή προσευχή.

Ὁ πόνος ἐνώνει

Τό σημερινό Εὐαγγέλιο τῶν δέκα λεπρῶν, μᾶς λέει ὅτι αὐτοί οἱ ταλαίπωροι, πού ἔπασχαν ἀπό ἀνίατη ἀσθένεια, εἶχαν ἕνα καλό. Τό καλό ἦταν, ὅτι ἡ ἀρρώστια τούς εἶχε ἐνώσει καί εἶχαν ἀποτελέσει μία καλή παρέα. Καί μάλιστα στήν καλή αὐτή παρέα ὑπαγόταν καί ἕνας Σαμαρείτης. Πού θεωρεῖτο ἐχθρός τοῦ ἔθνους τους. Ἡ

κάτι ακόμη χειρότερο.

Έτσι ήταν οι Σαμαρείτες για τους Έβραίους.

Ούτε καλημέρα δέν έλεγαν όταν συναντιόντουσαν.

Όμως οι δέκα λεπροί είχαν γίνει μιά γροθιά. Τί σημαίνει αυτό; Ήξεραν νά έχουν κατανόηση, αγάπη και συμπόνια ό ένας στόν άλλο. Νά ένας πνευματικός πλούτος.

Κάποια μέρα, άκουσαν ότι περνά από εκεί ό Χριστός. Έτρεξαν όλοι μαζί και στάθηκαν μακριά.

Γιατί στάθηκαν μακριά; Άξίζει νά τό προσέξομε. Και σίγουρα θά πούμε:

-Μά τί θαυμάσιοι άνθρωποι ήταν αυτοί οι δέκα λεπροί.

Γιατί θαυμάσιοι; Η όψη τους, ήταν αποκρουστική. Όταν τήν έβλεπες, αισθανόσουν τόν έσωτερικό σου κόσμο νά ταραζέται τόσο πολύ, πού για μέρες δέν είχες όρεξη ούτε νά φάς, ούτε νά κοιμηθείς, ούτε νά γελάσεις, ούτε τίποτε. Τέτοια ήταν ή έξωτερική τους άθλιότητα!

Στάθηκαν λοιπόν μακριά, από εύλάβεια στόν Χριστό και σεβασμό στους άλλους ανθρώπους. Πράγματα πού μερικές φορές δέν τά προσέχομε. Δέν φερόμαστε στους άλλους, μικρότερους ή μεγαλύτερους, μέ σεβασμό, αγάπη, τιμή.

Είναι δύσκολο τό «εύχαριστώ»;

Και ένώ ήταν μακριά, άρχισαν νά φωνάζουν: «Ίησοϋ, Υιέ Δαυίδ, έλέησον ήμᾶς». Τό «έλέησον», σημαίνει «λυπήσου μας».

Ό Χριστός δέν χρειάστηκε νά τούς πει «τί θέλετε νά κάνω»; Κατάλαβε άμέσως και τούς είπε:

«Πηγαίνετε νά σᾶς δοϋν οι ιερείς».

Γράφει ή Παλαιά Διαθήκη, ότι όταν ένας λεπρός γίνει καλά, ή αν κάποιος έχει τήν ύποψία ότι είναι λεπρός, νά πάει νά τόν δει ό ιερέας και αυτός νά γνωματεύσει, αν υπάρχει ή όχι πρόβλημα.

Οι λεπροί, ξεκίνησαν άμέσως.

Τί σημαίνει «ξεκίνησαν άμέσως»; Είχαν πίστη!

Δέν είπαν: «Μπᾶ! Τί μᾶς λέει; Περίπατο θά κάνομε. Πρῶτα νά γίνομε καλά και μετά θά ξεκινήσομε». Μήπως τούς είχαν δίπλα τους τούς ιερείς; Έκείνη τήν έποχή, οι

ἱερεῖς ἦταν στήν Ἱερουσαλήμ. Ἔπρεπε νά κάνουν δρόμο.

Ξεκίνησαν οἱ λεπροί καί στή μέση τοῦ δρόμου, διαπίστωσαν ὅτι εἶχαν γίνει καλά. Ὁ ἕνας ἔβλεπε τόν ἄλλο νά ἔχει γίνει καλά. Δέν ἦταν πιά, οἱ ταλαίπωροι ἄνθρωποι μέ τήν φρικτή ἀρρώστια. Μά, ὅταν τό εἶδαν, ἄρχισαν οἱ διχογνωμίες:

-Γίναμε καλά! Πᾶμε σπίτια μας!

-Βρέ δέν εἶναι σωστό. Νά γυρίσουμε νά ποῦμε ἕνα «εὐχαριστῶ» σ' Αὐτόν πού μᾶς γιάτρεψε.

-Ἔλα καὶ μένε. Θά κάνομε τώρα τόσο δρόμο γιά τό «εὐχαριστῶ»; Ἔχομε καιρό γιά χάσιμο; Τόν συναντᾶμε ἄλλοτε καί τοῦ τό λέμε...

Τό βρῆκαν λογικό οἱ ἑννέα καί τράβηξαν γιά τά σπίτια τους.

Μά ἕνας ἀπό αὐτούς -Σαμαρείτης ἦταν- δέν τούς μιμήθηκε.

Γύρισε, ἔψαξε, βρῆκε τόν Χριστό καί τοῦ εἶπε:

«Εὐχαριστῶ. Εὐχαριστῶ».

Τόν ρώτησε ὁ Κύριος:

-Καλά, δέν εἴσαστε δέκα; Οἱ ἄλλοι ποῦ εἶναι; Δέν μπορούσαν κι' αὐτοί, νά κάνουν μιά μικρή παρέκκλιση, νά ἔλθουν ἐδῶ, νά μέ βροῦν, νά μοῦ ποῦν «εὐχαριστῶ» καί μετά νά πᾶνε στή δουλειά τους;

Ἔχομε ἕνα κακό ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι...

Ὅταν μᾶς λείπει κάτι, χαλᾶμε τόν κόσμο νά τό βροῦμε.

Ὅταν, τό βροῦμε ὅλα καλά. Καί ποιό εἶναι τό πιό κακό ἀπό ὅλα; Τό πιό κακό ἀπό ὅλα, εἶναι μιά νοοτροπία πού κυβερνᾶ τά συναισθήματά μας, τίς πράξεις μας καί τίς ἐνέργειές μας. Ποιά νοοτροπία;

Ἄς τό ἀναλύσομε λίγο. Λέει ἕνα σλόγκαν τῆς σύγχρονης ἐποχῆς: «πάνω ἀπό ὅλα ἡ υἰεία». Ὅμως, δέν εἶναι ἔτσι.

Ἐκείνων τῶν δέκα τούς ἔλλειπε ἡ υἰεία καί ἔψαχναν νά τήν βροῦν. Ὅταν τήν βρῆκαν καί τήν διαπίστωσαν -χειροπιαστή πραγματικότητα- εἶναι φυσικό νά γέμισαν χαρά, χαρά, χαρά. Ἀπέραντη χαρά.

Ὅμως δέν σκέφθηκαν σοβαρά: «ποιός μᾶς τήν ἔδωσε»; «Πιό εἶναι τό πρῶτο μας χρέος»; Ἀγνόησαν τά ἐρωτήματα αὐτά. Πῆραν ἄλλους δρόμους. Ἔτσι, οἱ ἄνθρωποι

αὐτοί, ἔδειξαν πνευματική φτώχεια.

Γιατί ὁ πλοῦτος ὁ πνευματικός εἶναι: Ἀγάπη, ἀναγνώριση, τιμή, εὐγνωμοσύνη σ' ἐκεῖνον πού μᾶς ἔκανε «ἓνα κουκουτσάκι» καλό. Καί ἂν πάνω ἀπό ὅλα εἶναι, ὅπως νομίζουν, ἡ υἰεία, πῶς θά ἔπρεπε νά φερθοῦν σ' Αὐτόν πού τούς ἔδωσε τό «πάνω ἀπό ὅλα»;

Ἄφοῦ λοιπόν δέν ἐκδήλωσαν τήν εὐγνωμοσύνη τους, ἀπέδειξαν ὅτι ἦταν ἀπελπιστικά φτωχοί. Ἐσωτερικά βέβαια· πνευματικά.

Ἄπό ποῦ τό συμπεραίνομε;

Νά μᾶς πιάνει ἀγωνία

Ἐπανερχόμαστε στό «πάνω ἀπό ὅλα ἡ υἰεία».

Ἄλλά ἡ σωστή, ἡ ρεαλιστική τοποθέτηση λέει:

Τό σῶμα ἔχει μιά προθεσμία.

Τό πόδι, τό μάτι, τό χέρι ἔχουν μιά προθεσμία. Ἔρχονται τά γηρατειά, καί τίποτε πιά δέν δουλεύει καλά. Κάποια στιγμή ὅλα τά μέλη μας, θά ἀκυρωθοῦν. Θά παύσουν νά ἔχουν στό σύνολό τους, ἀξία γιά τόν ἄνθρωπο.

Μιά μέρα, θά ρίξει πάνω στό σῶμα ὁ παπᾶς μιά φτυαριά χῶμα καί λίγο λάδι καί θά πεῖ: «γῆ εἶ καί εἰς γῆν ἀπελεύση». «Τελείωσε ἡ ἀποστολή σου».

Ἄλλά γιά τόν ἄνθρωπο δέν τελείωσε ἡ ἀποστολή του. Ἄνοίγει ἀπό ἐκεῖ καί πέρα ἄλλος δρόμος, ἄλλες προοπτικές, ἄλλη ζωή. Αἰώνια ζωή.

Μά ὅταν γι' αὐτή τήν αἰώνια ζωή, ὁ ἄνθρωπος δέν κάνει τίς πρέπουσες φροντίδες καί μέριμνες;

Ἦταν δέν τήν σκέπτεται ὅσο πρέπει καλά;

Ἦταν τήν βάζει σέ δεύτερη μοῖρα ἀπό τό σῶμα;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἔχει μυαλό σωστό;

Δέν ἔχει! Ἦ ἔχει λίγο. Λιγότερο ἀπό ὅτι πρέπει.

Γι' αὐτό εἶπε ὁ Χριστός: «Οὐχ εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ»; Λίγο ἦταν αὐτό πού πῆραν;

Γιατί τό εἶπε καί τό ἔγραψαν οἱ εὐαγγελιστές; Γιατί τό διαβάζομε; Γιά νά ἀνοίγουν τά μάτια τοῦ νοῦ καί τῆς καρδιάς μας καί νά καταλαβαίνομε ποῖο εἶναι τό πρῶτο

καί ποιό εἶναι τό δεύτερο. Τί πρέπει νά προτιμᾶμε καί τί νά κάνομε.

Καί ὅταν διαπιστώνομε, ὅτι δέν ἔχομε μυαλό, σκέψη καί νοοτροπία ὅπως μᾶς τήν ὑποδεικνύει τό φῶς τοῦ κόσμου ὁ Χριστός, νά μᾶς πιάνει ἀγωνία γιά τόν ἑαυτό μας.

Ἐπακοή. Ὅχι ἐρωτήσεις

Ἦταν κάπου ἕνα λεπτοκομεῖο. Τότε πού ἡ λέπρα ἦταν ἀνίατη. Ἀνάμεσα στούς ἀσθενεῖς, ξεχώριζε κάποιος, γιατί ὅλη μέρα σκοτωνόταν νά βοηθᾷ τούς ἄλλους. Εἶχε λίγο γερό σῶμα. Ἀπό τό πρωί μέχρι τό βράδυ, δούλευε.

Τόν ρώτησαν:

-Μέ ὅλα αὐτά πού κάνεις, κουράζεσαι τόσο πολύ! Εἶσαι καί τῆς Ἐκκλησίας ἀπό ὅτι φαίνεται...

-Γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τά κάνω ὅλα. Πιστεύω ὅτι ὅσο ζῶ, πρέπει νά κάνω καί ἐγώ κάτι, γιά τούς ἀνθρώπους πού πονοῦν σάν καί μένα.

-Καλά. Ἀφοῦ πιστεύεις στό Θεό, ὅταν θά σταθεῖς μπροστά Του, δέν τοῦ κάνεις καμιά ἐρώτηση;

-Σάν τί ἐρώτηση νά κάνω ἐγώ τοῦ Θεοῦ;

-Νά τοῦ πεῖς: «Θεέ μου, τό διαπίστωσες, ὅτι εἶχα τόσο καλή διάθεση, νά σκοτώνομαι, νά κάνω τοῦ κόσμου τίς δουλειές καί τίς θυσίες γιά τούς ἄλλους... Γιατί λοιπόν δέν μοῦ ἔδινες υἱεῖα, νά ἔκανα ἀκόμη περισσότερα»;

-Δέν πρόκειται νά ρωτήσω τέτοια πράγματα τόν Θεό!

-Γιατί;

-Διότι ἡ σχέση μου καί ἡ θέση μου μέ τόν Θεό, δέν εἶναι νά τοῦ κάνω ἐρωτήσεις, οὔτε νά τοῦ ζητάω τόν λόγο. Ἡ δική μου σχέση καί θέση ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, εἶναι νά τόν ἀκούω καί νά κάνω ἐκεῖνο πού μοῦ λέει. Καί ἄν μέ ρωτᾷ, τότε νά τοῦ ἀπαντῶ. Μέ ταπείνωση, μέ ἀγάπη, μέ πίστη καί μέ ὑπομονή.

Ἐρώτημα: Ὅποιος σκέπτεται κάπως ἔτσι, δέν πιά εἶναι υἱεῖς ἀπό ἐκεῖνον πού εἶναι υἱεστάτος στό σῶμα;

Δέν εἶναι προτιμότερο νά σκεπτόμαστε περισσότερο καί πιά σωστά, γιά τήν αἰώνια ὑπαρξή μας καί γιά τόν Θεό, ἀπό ὅσο σκεπτόμαστε γιά τό πόδι, τό μπράτσο, τό στομάχι μας;

Εἶναι χίλιες φορές προτιμότερο νά εἶναι ὁ ἄνθρωπος σωστός στήν ψυχή καί στά

μυαλά, παρά σέ μερικά μέλη τοῦ σώματος του.

Τί θέλομε νά ποῦμε;

Νά προσέχομε, ἐμεῖς πού νομίζομε πῶς βλέπομε τά πράγματα πιό καλά. Πολλούς, πού τούς καταδικάζομε καί τούς θεωροῦμε ἄξιους γιά περιφρόνηση, μπορεῖ νά εἶναι πιό καλοί ἀπό μᾶς. Ἔχομε δουλειά νά κάνομε. Νά ἀνοίξομε τά μάτια μας νά βλέπομε πιό καλά καί πιό σωστά, γιά πόσα πρέπει νά εὐχαριστοῦμε τόν Κύριο. Καί πόσο νά τόν εὐχαριστοῦμε.

«Καθεῖλε δυνάστας ἀπό θρόνων»

Βέβαια ἄνθρωποι εἶμαστε· μᾶς ἀρέσει νά ἔχομε ὑγεία, δύναμη, πλοῦτο. Μακάρι νά δώσει ὁ Θεός νά ἔχομε ὅλοι. Εἶναι πολύτιμα ἀγαθά γιά τήν παρούσα ζωή. Μόνο νά μή ξεχνᾶμε ποτέ, ὅτι ἡ Παναγία, δηλαδή ὁ Θεός μέ τό στόμα τῆς μεγάλης προφήτιδας καί διδασκάλου καί εὐεργέτιδος ὅλου τοῦ κόσμου, τῆς Ἁγίας Μαρίας, τῆς Μητέρας τοῦ Κυρίου λέγει: «καθεῖλε δυνάστας ἀπό θρόνων καί ὕψωσε ταπεινούς».

Ἄμα δέν πᾶνε καλά στά μυαλά, τούς σαρώνει ὁ Θεός ἐκείνους πού εἶναι καί ὑγιεῖς καί δυνατοί καί πλούσιοι. Στή θέση τους, βάζει ταπεινούς. Οὔτε τόν κόσμο, οὔτε τή ζωή μου θά κυβερνήσω ἐγώ, ἔστω καί ἂν ἔχω ὑγεία, δύναμη, πλοῦτο.

Τόν κόσμο, τόν κυβερνᾶ ὁ Θεός.

Ἡ μεγαλύτερη σοφία εἶναι νά στέκω ἀπέναντι τοῦ Κυρίου, στή θέση πού πρέπει καί σωματικά καί μέ τά μυαλά καί μέ τό περιεχόμενο τῆς καρδιάς μου.

Νά μᾶς βοηθᾶ καί νά μᾶς φωτίζει ὁ Θεός, νά καταλαβαίνομε τά διδάγματα πού μᾶς δίδει μέσα ἀπό τό Εὐαγγέλιό Του, πού εἶναι φῶς γιά τή ζωή μας. Ἀμήν.-

Πηγή: agiazoni.gr